

1. Du kære blide danske bæk, som bag om hegn og hyben-hæk mod

1. Du kære blide danske bæk, som bag om hegn og hyben-hæk mod

salte fjorde glieder, dit vandrevand, din puslestrøm har nynnet i vor

salte fjorde glieder, dit vandrevand, din puslestrøm har nynnet i vor

10 folke-drøm og pyn-tet Danmarks kjolesøm fra landets ældste tider.

folke-drøm og pyn-tet Danmarks kjolesøm fra landets ældste tider.

2. Hver sjæl, som slipper ned til dig,
han vandrer langs din blomstervej
med smil i øjets kroge;
han er ej hélt, som han var før,
men som han fik bag dine rør
et glimt af tabte himles dør
og paradisets låge.
3. Her plukker pigen hjertegræs,
mens karlen slår det sidste læs,
og skvaldregøgen kukker;
han kukker lavt om knoldekær,
han kukker mer og mere nær,
som spurgte han: »Hvad gør du der,
o glut, mens så du sukker?«
4. Her kommer de og titter ned,
hver, som fik sorg i kærlighed,
og bækken ingen hindrer.
Om yngling eller pigelil,
de lytter tænksomt til dit spil
og græder hjertetungt dertil
og synes at det lindrer.
5. Du lille muntre danske bæk
bag hyld og hegn og hybenhæk
og midt i lave enge,
du gav mit sprog dets sølverklang;
det bløde nyn ved vuggens gang
og rytmen i vor folkesang
er lån fra dine strenge.